

PŘIŠLI DO PEKLA. TEĎ V NĚM MUSÍ PŘEŽÍT.

KATABÁZE

OD AUTORKY BESTSELLEROVÉHO ROMÁNU BABYLON

R. F. KUANGOVÁ

**Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.**

Katabasis

Copyright © 2025 by R. F. Kuang

All rights reserved

Jacket design by Ellie Game/HarperCollins

Jacket illustration © Philipp Beck

Illustrations and maps © Patrick Arrasmith

Translation © Daniela Orlando, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3130-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3131-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3132-5 (MobiPocket)

✦ ✦ ✦ BENNETTOVI, ✦ ✦ ✦
✦ ✦ ✦ ÚŽASNÉMU, ✦ ✦ ✦
ZBOŽŇOVANÉMU

POZNÁMKA AUTORKY

Někteří učenci zmiňovaní v textu jsou skuteční lidé, a až na několik výjimek, které jsou snad zcela zřejmé, jsem se snažila vystihnout jejich názory přesně. Kniha Dereka Parfita *Osoby a důvody* opravdu vyšla v roce 1984, což se mi do časové osy příběhu velice hodilo. Aristotelés sice neuzívá termín „nebeský vesmírný červ“, ale je to hezký způsob, jak si představit fyziku v jeho pojetí. Stať Michaela Huemera „Bytí je důkazem nesmrtelnosti“ je z roku 2019, zde však tvrdím, že vyšla v šedesátých letech. Je to smyšlenka stejně jako většina téhle knihy.

KAPITOLA I

Podobá se totiž — co ostatním lidem zůstává skryto —, že ti, kteří se správně chápou filosofie, nezabývají se sami ničím jiným než umíráním a smrtí. Jestliže je to tedy pravda, bylo by přece podivné po celý život se nestarat o nic jiného než o to, ale když vskutku přijde, oč se odedávna starali a čím se zabývali, aby se pro to mrzeli.

Platón, *Faidón*

Cambridge, podzimní trimestr, říjen. Vítr studil, slunce se schovávalo a o prvním vyučovacím dni, kdy správně měla vtloukat studentům do hlavy, jak je nebezpečné pomáhat si při biflování karteziánským odlučovacím zaklínadlem, pokud člověk nechce každou chvíli odbíhat na záchod, se Alice Lawová vydala vysvobodit duši svého školitele z osmi dvorů pekla.

Profesor Jacob Grimes zemřel při strašlivé krvavé nehodě, kterou v určitém smyslu zavinila Alice, a tak s ohledem na morální povinnost i soukromý zájem — bez profesora Grimese totiž neměla předsedu zkušební komise a bez předsedy zkušební komise nemohla obhájit dizertaci, zakončit studium ani si úspěšně zažádat o místo v oboru analytické magie s vyhlídkou na definitivu — před ní vyvstala potřeba vyprosít si u krále Jamy Milosrdného, vládce podsvětí, aby mu vrátil život.

To není nic lehkého. Za uplynulý měsíc se z ní vlastní pílí stala odbornice na infernologii, odvětví, které nepatřilo k jejím studijním podoborům. V dnešní době nebylo podoborem nikoho, jelikož málokterý infernolog se dožil možnosti publikovat svou práci. Alice po úmrtí profesora Grimese trávil veškerý bdělý čas četbou všech sehnatelných monografií, pojednání a útržků korespondence o putování do pekla a zpět. Zmíněnou cestu podnikl a přežil přinejmenším tucet učenců, kteří o ní mohli podat důvěryhodné informace, ale v uplynulých sto letech jich moc nebylo. Všechny dochované prameny jsou v té či oné míře nespolehlivé, a navíc ďábelsky náročné na překlad. Dantovo líčení zabíhá do tolika nevybíravých jedůvek, že se v nich zpravodajská rovina úplně ztrácí. Jedny z nejaktuálnějších a nejpodrobnějších dosud zaznamenaných popisů tamní krajiny předkládá T. S. Eliot, jenže *Pustá země* je tak auto-referenční, že o statusu očitého svědectví se v jejím případě vedou vážné spory. Orfeovy poznámky jsou jednak ve starořečtině a jednak z větší části skončily na cucky stejně jako on sám. A *Aeneida*, no, to je přece samá římská propaganda. Snad existují i jiné zprávy v méně známých jazycích — prohrabáváním archivů by Alice mohla strávit desítky let —, ale rozpočtové hodiny nepočkají. Průběžné trimestrální hodnocení už se nepříjemně blíží a bez živého a zdravého školitele může Alice maximálně tak doufat v prodloužení stipendia, dokud nepřestoupí jinam a nenajde si nového vedoucího práce.

Jenže Alice nechtěla přestoupit jinam, chtěla mít diplom z Cambridge. A nechtěla jen tak ledajakého školitele, chtěla profesora Jacoba Grimese, vedoucího katedry, nositele Nobelovy ceny a člověka, kterého už dvakrát zvolili rektorem Královské akademie magických umění. Chtěla perfektní

doporučující dopis, který otvírá všechny dveře. V každém štosu chtěla být až úplně nahoře. To znamenalo, že se musí vydat do pekla a musí se tam vydat dnes.

Ověřila si znaky napsané křídou a pak je ještě jednou zkontrolovala. Vždycky odkládala uzavření kruhu až na konec, dokud neměla naprostou jistotu, že ji vyřknutí a tím pádem i aktivování pentagramu nezabije. Jistotu musí mít člověk vždycky. Magická umění vyžadují přesnost. Propalovala úhledné bílé čáry pohledem, dokud se jí nezačaly vlnit před očima. Došla k závěru, že lepší už to nebude. Lidská mysl chybuje, ale ta její nechybuje tak moc jako mysl většiny lidí a momentálně je jedinou myslí, jíž může důvěřovat.

Sevřela křídu. Jeden plynulý tah a pentagram byl hotový.

Zhluboka se nadechla a vkročila do něj.

Samozřejmě to nebude zadarmo. Do pekla se nedá dojít se zdravou kůží. Ale ona si hned na začátku umínila, že tu cenu zaplatí, protože z pohledu věčnosti je přece úplně triviální. Jen doufala, že to nebude bolet.

„Co to vyvádíš?“

Ten hlas znala. Ještě než se otočila, věděla, kdo stojí ve dveřích.

Peter Murdoch: rozepnutý kabát, vykasaná košile, brašna s plandajícími papíry, které může každou chvíli odváť vítr. Alice od počátku nelibě nesla, že Peter se dokázal stát miláčkem katedry, ačkoli vždycky vypadá, jako by se ten den sotva vyhrabal z postele. To ovšem nebylo nic překvapivého — akademický svět respektuje ukázněnost a oceňuje úsilí, ale ještě víc se klaní nenucené genialitě. Peter Murdoch se svým ptačím hnízdem a s postavou strašáka usazeného na rozvrzaném jízdním kole budil dojem, že se

v životě ještě nemusel snažit vůbec o nic. Měl prostě mimořádný talent od narození, všechno to vědění mu bohové nalili do hlavy a ani kapka přitom nepřišla nazmar.

Alice ho nemohla vystát.

„Dej mi pokoj,“ opáčila.

Peter se přiloudal do jejího kruhu, což byl vrchol drzosti. Člověk se má vždycky zeptat, než vkročí do cizího pentagramu. „Vím, co máš za lubem.“

„To teda nevíš.“

„Cuův základní přemístovací pentagram se Setiyovými modifikacemi,“ pokračoval. Na Alice to zapůsobilo, protože obrazec jen letmo přešel pohledem, a navíc z druhého konce místnosti. „Rámanudžanův součet s implikacemi pro Casimirův jev za účelem navázání mentálního spojení s terčem. Osm pruhů pro osm dvorů.“ Roztáhl tvář v úsměvu. „Alice Lawová, ty nezbedo jedna. Ty se snažíš dostat do pekla.“

„Hele, když toho tolik víš,“ odsekla Alice, „tak taky víš, že je tady místo jenom pro jednoho.“

Peter poklekl, posunul si brýle na kořen nosu a svou vlastní křídou hbitě připsal k pentagramu několik úprav. To byla taky pěkná drzost — člověk se má vždycky zeptat, než se pustí do upravování cizího díla. Jenže na Petera Murdocha se pravidla slušného chování nevztahovala. Peter proplouval životem s nedbalostí, kterou omlouvala zase jen jeho genialita. Alice na vlastní oči viděla, jak Peter u čestného stolu polil řediteli koleje talár čokoládovým sirupem a místo výtky se dočkal jen výbuchu smíchu a poplácání po rameni. Když se nějakého prohřešku dopustil Peter, bylo to roztomilé. Alice jednou strávila celou večeři na záchodě, kde si zakrývala ústa rukou a zoufale lapala po dechu, protože shodila na zem ošatku s pečivem.

„A z jednoho jsou dva.“ Peter zatřepal prsty. „Abrakadabra. Teď už místo máme.“

Alice jeho znaky překontrolovala a ke své hrůze si uvědomila, že odvedl bezvadnou práci. Byla by radši, kdyby udělal chybu, která by ho stála aspoň jednu končetinu. A byla by mnohem radši, kdyby vzápětí neprohlásil: „Jdu s tebou.“
„To teda nejdeš.“

Z celé katedry analytické magie cambridgské univerzity byl Peter Murdoch tím posledním, s kým by se jí chtělo sestupovat do podsvětí. Dokonalý, brilantní, nesnesitelný Peter obdržel ve všech klíčových okamžicích nejvyšší ocenění katedry — cenu za nejlepší písemnou práci v prvním ročníku, cenu za nejlepší písemnou práci v druhém ročníku a děkanskou medaili z logiky i z matematiky (to byly Aliciny nejhorší podobory, aby bylo jasno, ale před příchodem do Cambridge nebyla zvyklá prohrávat). Peter patřil k akademikům z akademických rodin, byl to mág vzešlý ze svazku fyzika a bioložky, takže si nevyřčená pravidla věže ze slovnoviny osvojil dřív, než se naučil chodit. Už shrábl všechny výhody na světě. Ten si práci sežene i bez doporučení od profesora Grimese.

Nejhorší na tom bylo, že se bez výjimky choval mile. Pořád se ometal kolem s tím bezstarostným úsměvem ve tváři, pořád nabízel kolegům pomoc s řešením zádrhelů, na něž naráželi při bádání, pořád se všech účastníků semináře vyptával, jaký měli víkend, ačkoli moc dobře věděl, že ho proplakali nad důkazy, které by on sám zvládl vypracovat ve spánku. Peter se nikdy nevytahoval a nikoho nestíral, prostě jen byl bezelstně lepší a o to víc tím všechny deptal.

Ne, tenhle problém chtěla Alice rozlousknout sama. Nechtěla, aby jí přitom Peter Murdoch mektal přes rameno a vrtal se jí v pentagramech jen proto, že chce být užitečný.

A pokud se jí podaří vrátit se s neporušenou duší profesora Grimese v závěsu, už vůbec se s Peterem nebude chtít dělit o zásluhy.

„V pekle na tebe dolehne samota,“ nedal se Peter. „Bude ti chybět společnost.“

„Já slyšela, že peklo jsou ti druzí.“

„Vtipálku. No tak. Minimálně budeš potřebovat pomoc s nošením výstroje.“

Alice měla v brašně uloženou zbrusu novou čturu perpetuálku (kouzelnou cestovní lahev obsahující vodu na několik týdnů) a lembas (tuhé nutriční plátky s papundeklovou konzistencí, oblíbené u postgraduantů, jelikož se daly zhltnout ve chvílce a zasytily člověka na několik hodin). Na lembasu nebylo nic kouzelného, byly to jen bílkoviny vyextrahované z kdovíkolika tun arašídů a obsahující nelidský podíl cukru. Měla s sebou baterku, jodovou tinkturu, sirky, lano, obvazy a termoizolační pokrývku. Měla s sebou nové, čistounké balení kříd Barkles a v zalaminované složce kopie všech hodnověrných map pekla, které byly v univerzitní knihovně k sehnání. (Každá bohužel předkládala odlišný polohopis. Alice plánovala po příchodu vylézt na nějaké vyvýšené místo a tam si jednu z nich vybrat.) Měla u sebe vystřelovák a dva ostré tesáky. A taky jeden díl Prousta pro případ, že by se někdy v noci nudila. (Upřímně řečeno se ještě nedostala k tomu, aby se do něj zkusila začíst, ale Cambridge z ní udělala člověka, který chce mít Prousta přečteného, a peklo jí připadalo jako vhodné místo pro první pokus.) „Mám všechno v cajku.“

„Stejně ale budeš potřebovat pomoc s hledáním cesty ven z jednotlivých dvorů,“ podotkl Peter. „Peklo je po metafyzické stránce hodně těžký oříšek, víš? Anscombová tvrdí, že už jenom neustálé změny prostorové orientace —“

Alice obrátila oči v sloup. „Nesnaž se prosím tě naznačit, že na pouť do pekla nejsem dost chytrá.“

„Máš s sebou Clearyho?“

„Samozřejmě.“ *Clearyho šablony* by přece nezapomněla. Alice nezapomněla na nic.

„Provedlas křížovou kontrolu všech dvanácti směrodatných verzí Orfeova putování?“

„Samozřejmě že jsem dělala Orfea, kde jinde bys chtěl začít —“

„Budeš umět překročit Léthé?“

„Prosím tě, Murdochu.“

„Budeš umět zkrotit Kerbera?“

Alice zaváhala. O téhle možné překážce věděla — na zmínku o kerberovské hrozbě narazila v Dantově dopise Bernardu Canacciovi, ale žádná jiná práce na ni neodkazovala a jediná kniha, která by mohla obsahovat nějaké vodítko, Vandickova *Dante a doslovné peklo*, už z regálů zmizela.

Během uplynulých měsíců se vlastně z knihovny vypařilo docela dost knih, které potřebovala, a často si je někdo vypůjčil ve stejný den, kdy se pro ně vydala. Všechny překlady *Aeneidy*. Všechna středověká pojednání o Lazarovi. Jako by ve skladu strašil nějaký poltergeist předjímající každickou fázi jejího projektu.

Rozbřesklo se jí. „Tys...“

„...pracoval na stejném výzkumu,“ dopověděl za ni. „Jsme v doktorandském studiu až po uši, Alice. Nikdo jiný nám ty dizertace vést nemůže. Nikdo jiný na to není dost inteligentní. A pořád ještě nás toho spoustu nenaučil. Musíme ho přivést zpátky. A dvě hlavy jsou v tomhle lepší než jedna.“

Alice se musela zasmát. Celou tu dobu. Všechna prázdná místa na policích, všechny chybějící dílky skládačky. Od počátku to byl Peter.

„Tak mi teda pověz, jak zkrotit Kerbera.“

„To se ti povedlo, Lawová.“ Peter ji zlehka bouchl do ramene. „No tak. Víš, že nám to spolu jde vždycky líp.“

Tak teď už ale opravdu přehání, blesklo jí hlavou.

Nemyslel to vážně. Věděla, že ne, protože to nebyla pravda. Už přes rok to nebyla pravda a jen a jen kvůli němu. Moc dobře si to vybavovala. Jak se teď může chovat tak kamarádsky, nadhazovat tak nenucené průpovídky, jako by pořád byli prváci a hihňali se spolu v učebně, jako by se zastavil čas?

Jenže Peter byl prostě takový. Choval se tak ke každému. Samá vřelost a dobrá nálada, ale jakmile se pokusíš přistoupit blíž, pevnou půdu vystřídá prázdno.

Tak tedy dvě špatné varianty. Neúplné znalosti, nebo Peter. Asi by si od něj mohla vyžádat příslušné knihy — Peter jí sice lezl na nervy, ale podklady nehamounil — a všechno to vykoumat sama. Jenže stipendijní hodiny tikají a v sute-rénu hnijí jisté tělesné orgány. Na to prostě nemá čas.

„No dobře,“ řekla. „Doufám, že sis přinesl vlastní křídý.“

„Dva čerstvé balíčky shropleyek,“ odpověděl vesele.

Ano, věděla, že má radši křídý značky Shropley's. Zná-mka charakterové slabosti. Aspoň se s ním nebude muset dělit.

Přitáhla si batoh k sobě a zkontrolovala, že žádný řemínek nepřesahuje obvod pentagramu. „V tom případě zbývá už jenom zaklínadlo. Můžeme?“

„Počkej,“ zadržel ji Peter. „Víš, co to stojí?“

Jistěže věděla. Proto se přece badatelé vydávají do pekla jen vzácně. Nejde o to, že by bylo tak těžké se tam dostat. Stačí jen vyhrabat všechny správné důkazy a osvojit si je. Jde o to, že výprava tam dolů málokdy omlouvá cenu.

„Půlku zbývající délky života,“ odpověděla. Sestup do pekla obnáší překonání hranic mezi světy, a to vyžaduje

organickou energii, jakou pouhá křída nepojme. „Přijdu o plus minus třicet let. Já vím.“

Tohle rozhodnutí ji však nestálo skoro žádný vnitřní boj. Chtěla by radši dokončit studium, dopídit se úžasných poznatků a odejít se vši parádou? Nebo radši dožít zbytek přirozené délky života, šedovlasá, uslintaná, všemi zapomenutá, a užírat se výčitkami? Copak si Achilles ne zvolil smrt v bitvě? Na katederních recepcích vídala emeritní profesory a profesorky, ty ubohé afatické dekorace, a stáří se jí nezdálo jako lákavá vyhlídka. Bylo jí jasné, že její rozhodnutí by kýmkoli mimo akademický svět otřásl. Jenže nikdo mimo akademický svět by to nepochopil. Kvůli profesorskému postu by obětovala svého prvorozeného. Uťala by si končetinu. Dala by za něj cokoli, jen kdyby si uchovala mysl, jen kdyby jí pořád fungovala hlava.

„Chci dělat magii,“ dodala. „Odkakživa si nepřeju nic jiného.“

„Vím,“ přisvědčil Peter. „Já taky. A... a potřebuju to udělat. Musím.“

Napjaté ticho. Alice zauvažovala, jestli nemá vyzvídat, ale věděla, že Peter jí nic neprozradí. Když došlo na osobní záležitosti, byl jako kamenná zeď. Jak snadno uměl zmizet za tím vyrovnaným úsměvem!

„Tak to bychom měli.“ Peter si odkašlal. „Tak já si třeba vezmu latinu a ty řečtinu a čínštinu.“ Zamžoural na úsek u svého pravého chodidla. „Hele, proč tohle není sanskrtem?“

„V sanskrtu si moc nevěřím,“ přiznala podrážděně Alice. To je celý Peter. Přezíravý, i když se tváří, že mu jde jen o vysvětlení. „Místo toho jsem všechny odkazy na buddhistické sůtry zapsala klasickou čínštinou.“

„Aha.“ Peter si odkašlal. „To by snad mohlo fungovat. Když myslíš.“

Zakoulela očima. „Tak na tři, až řeknu teď.“
„Jasně.“
Odpočítala. „Teď.“
A pustili se do deklamování.

Úděsná, tragická smrt profesora Jacoba Grimese byla předvídatelná a dalo se jí zabránit. A většina lidí netušila, že ji zavinila jen a pouze Alice.

Cvičení, jemuž se ten den věnovali, nebylo o nic riskantnější či extrémnější než tisíce běžných pokusů, které profesor Grimes v oné učebně za ty desítky let uskutečnil. Jen si osvěžoval některé základní principy teorie množin citované v nové stati, která mu vyjde v nejvýznamnějším oborovém časopise *Arkana*. Všechno to byla naprostá rutina, o nic nebezpečnější než jízda na kole, pokud si člověk po sobě překontroluje pentagramy. Práce pro mladší studenty.

Profesor Grimes si po sobě pentagramy nekontroloval. Jeho kariéra už dávno dospěla do fáze, kdy se taková otročina nechává na doktorandech. Život profesora Grimese teď cele patřil pronikavým, hlubokomyslným úvahám. Profesor nahlížel pravdu skrytou za horami a mraky, načez scházel dolů, pronášel výroky jako Mojžíš vracející se ze Sinaje a jeho poskoci pak doladovali detaily. Už si ani nedělal svoje vlastní výpočty a překlady. A rozhodně byl povznesený nad nějaké čmárání křídou, ze kterého pak bolí oči i záda.

Člověku by mohlo připadat nerozumné až hloupé, že nějaký mág vkládá svůj život do rukou přepracovaných a špatně placených doktorandů. Jenže zaprvé, doktorandi profesora Grimese byli nejlepší na světě. Zadruhé, nejnebezpečnější chyby v pentagramu odhalí i doktorandi z těch nejpodřadnějších amerických škol. A tohle je Cambridge.

Kteréhokoli schopného badatele po tolika letech praxe byly takové chyby do očí jako nepřehlédnutelné varovné signály — mezery v obvodových kruzích, špatně napsaná slova, chybné ekvivalence, neukončené závorky. To dokáže každý, kdo je plně při smyslech.

Jenže Alice ten den nebyla plně při smyslech.

Byla pochopitelně přepracovaná a špatně placená, ale doktorandi se v takovém stavu nacházejí běžně a nijak zvlášť se to neřeší. Taky se ale už tři měsíce pořádně nevyspala. Zkonzumovala tolik kofeinu, že se okolní svět tetelil a křídla se jí klepala v ruce. Měla — jako už tolikrát — pocit, že její tělo postrádá pevné hranice, které by je oddělovaly od hmotného světa, a pokud si přestane hlídat vlastní subjektivitu, rozpustí se jako kostka cukru v čaji. Nebyla na tom tak dobře, aby mohla pracovat, a tenhle stav trval už dlouho. Alice ze všeho nejvíc potřebovala hezkou dlouhou dovolenou a potom případně hospitalizaci v nějakém odlehlém ústavu u moře.

Ale vynechat laborku nepřicházelo v úvahu. Profesor Grimes ji už od loňska nepřizval k jediné asistenci na odborném článku, a přestože ta práce byla pod její úroveň a spoluautorství nepřicházelo v úvahu, Alice se zoufale snažila získat si znovu jeho přízeň.

A vůbec, potácet se samou únavou na pokraji zhroucení je standardní stav. Zkrátka se očekává, že člověk bude nějak přežívat na silné kávě a lembasu, dokud nestihne všechny termíny a nebude smět bez následků upadnout do časově neomezeného kómatu. Alice v tomhle rozpoložení strávila většinu postgraduálního studia a nebylo to zas tak hrozné.

Ale to odpoledne byla taky našťvaná, roztrpčená, zaražená a zmítala s ní taková šmodrchanice vzteku a pocitu marnosti, že sebou už jen při zaslechnutí profesorova hlasu

cukala. V jeho bezprostřední tělesné blízkosti, kdy vnímala jeho pohyby a klečela v jeho stínu, se jí těžko dýchalo. Vždycky když se s ním letmo střetla pohledem, zajíkla se a bylo jí na umření.

V takovém prostředí je hodně těžké se soustředit.

A tak při zakreslování pentagramů nedotáhla předepsané smyčky. Dotahování předepsaných smyček je u pentagramů velmi důležité. Pronesením zaklínadla se uvolní nemrtvá energie křídového prachu, a pokud se jí nepodaří správně lokalizovat do pevně vymezeného prostoru, může vybuchnout. I ta nejmenší mezířka může způsobit pohromu. Ty maličké jsou dokonce ještě horší, jelikož všechnu tu energii opravdu efektivně soustřeďují. Každý, kdo kreslí pentagram, proto provádí takzvaný mravenčí test — objede nápis hrotem tužky kolem dokola, aby se ubezpečil, že by ho mravenec mohl projít celý.

Alice mravenčí test neprovedla.

V podstatě se tedy neobtěžovala zajistit, aby tělo profesora Grimese zůstalo netknuté.

Takový přešlap může člověka stát kariéru. A taky by stál, kdyby někdo zahlédl Alicino jméno v laboratorním protokolu nebo měl oficiálně potvrzeno, že vůbec při pokusu asistovala. Následovalo by vyšetřování. Alice by při výpovědi musela do nejmenších podrobností zrekapitulovat všechny své omyly, zatímco členové vyšetřovacího výboru by přemítali, jestli se dopustila neúmyslného zabití, nebo jen ohrožení na životě způsobeného hrubou nedbalostí. Přišla by o stipendium, vyrazili by ji ze studijního programu, musela by absolvovat výslech na akademii a už by na žádné škole včetně těch pochybných, neakreditovaných v zámoří nesměla studovat ani praktikovat magii. To vše za předpokladu, že by neskončila ve vězení.

Ale profesor Grimes obvykle své doktorandy při pokusech neuváděl. Asistování při jeho výzkumech na úkor vlastních bylo jednoduše nevyřčenou podmínkou studijního programu. Oficiálně nikdo nevěděl, že onoho dne byl v místnosti kromě profesora Grimese přítomen ještě někdo další. Nikdo neviděl, jak do pentagramu vtrhl hučící vítr z nekonečných dimenzí. Nikdo neviděl, jak se profesor Grimesovi vyvalily oči z důlků a potom pukly jako kuličky hroznového vína, střeva mu vyhržela z břicha a omotala se kolem trupu jako švihadlo, šrafování z jablečného pyré, a ústa se mu zkřivila v němém výkřiku. Nikdo neviděl, jak se tělo profesora Grimese převrátilo hlavou dolů a opsalo sedm strašlivých otoček, při nichž se obnažené orgány roztráslly a pak se rozletěly na všechny strany a potřísnily všechny plochy krví, kostmi a vnitřnostmi. Nikdo neviděl jeho mozek na tabuli ani zubatý úlomek čelisti, který se šplouchnutím přistál v jeho odpoledním šálku darjeelingu.

A nikdo neviděl, jak se Alice svlékla ve školní sprše donaha, vydrhla se dočista, naházela oblečení do spalovny a zadními dveřmi vyběhla v náhradním oblečení, které měla v učebně vždycky uložené v příruční tašce. Nikdo ji neviděl, jak brzy ráno utíká areálem univerzity na ubytovnu, kde se znovu svlékla, osprchovala a pak střídavě zvracela a plakala, dokud neusnula.

Co se všech ostatních týkalo, poprvé se o smrti profesora Grimese dozvěděli, až když ráno uslyšeli křik vrátěného.

Krev a střeva mezitím pentagram poničily a křídové značky se rozpily, takže už nikdo nepoznal, co přesně se stalo. Přímo na té části obvodového kruhu, kterou Alice zpackala, naštěstí přistál kus profesora Grimese, později

identifikovaný jako jeho játra. Dalo se z toho jen vyvodit, že došlo k příšerné nehodě, která nejtroufalejšího myslitele své doby nakonec musela potkat, a ukončit vyšetřování.

Školní úklidové službě se nějak podařilo seškrabat celý kýbl ostatků a ten pak uložili do rakve. Kolej uspořádala pohřeb. Katedra držela týden smutek a všichni studenti i vyučující během něj museli absolvovat povinné školení o bezpečnosti vedené kolegy z Oxfordu, kteří dojížděli autobusem a každou opovržlivou poznámkou dávali jasně najevo, že takoví hlupáci tedy nejsou a nikdy by nedopustili, aby se jim badatel rozprskl po celé učebně. Ze dveří Grimesova kabinetu zmizela jeho jmenovka. Jeho postgraduální seminář převzal nějaký ubohý postdoktorand, který se v podkladech vyznal ještě méně než studenti. V cambridgských novinách vyšlo pár článků o tom, jak velká je to ztráta — pro město, pro obor, pro celý svět. A pak léto skončilo a všichni obrátili list. Jen Alice ne.

Mohla držet jazyk za zuby a věnovat se své práci. Univerzita by jí zafinancovala zbytek studia. Cambridgská katedra analytické magie byla na svou vysokou míru studijní úspěšnosti velice hrdá a fakulta by tak či onak dostrkala Alice do cíle, i kdyby ji musela na pár let zapůjčit svým konkurentům do Oxfordu.

Jenže profesor Grimes byl nejvýznamnější analytický mág v Anglii a nespíš i na světě. Každý druhý vedoucí kateder analytické magie byl jeho blízký přítel a druhá půlka z něj měla takový strach, že by ho poslechli na slovo. Všichni jeho předchozí dizertanti a dizertantky získali místo s definitivou v nejlepších programech — tedy aspoň ti, kteří dokončili studium. Jediné doporučení od profesora Grimese v podstatě zaručovalo studentům stálé místo kdekoli, kde o ně požádají.

Dobrá místa jsou v akademickém světě nesmírně vzácná. Alice o ně velice stála. Nevěděla, co by si jinak počala. Odmalička se připravovala na jedno jediné, a kdyby to nedokázala, neměla by důvod žít.

A tak jí hned druhý den po profesorově úmrtí, jakmile se našla jeho mrtvola a situace se zklidnila, připadalo jako nejpřirozenější věc na světě začít zkoumat cesty vedoucí do pekla.

Peter měl na zařikávání moc hezký hlas. To jí na něm vždycky vadilo, její hlas ve srovnání s jeho zněl pisklavě. Nejprotivnější na tom bylo, že se k jeho kostnaté postavě vůbec nehodil. Zdálo se jí nespravedlivé, že by tak sytý zvuk mohl vycházet z toho zarostlého husího krčku. Čas od času se objevila nějaká studie o tom, proč jsou pro magická umění vhodnější mužské hlasy. Jako důvod se uváděla poloha, hloubka nebo stálost hlasu a vždycky se pak kolem nich strhl velký povyk zahrnující pohoršená prohlášení spolků žen působících v magických oborech i omluvy redakčních rad příslušných časopisů. Zatím je však bohužel nikdo přesvědčivě nevyvrátil. Alice tušila, že tyhle výzkumy mají asi naneštěstí pravdu, a teď zrovna za ně byla vděčná. Peterova sebejistota dodávala sebevědomí i jí a jeho plynulé, konejšivé mumlání ji uklidňovalo.

„Terčem se udává profesor Jacob Grimes,“ deklamovali společně. „Místem určení se udává peklo, či záhrobní, či osm dvorů, či panství krále Jamy Milosrdného.“

Domluvili. Nic se nestalo. Uplynula vteřina a pak několik dalších. Potom se místností rozlil chlad, plíživý mráz odnikud, který jim zalézal až do kostí. Alice se zachvěla.

„Ruku?“ Peter k ní napřáhl dlaň.

Odstrčila ji. „Pst.“

„Promiň.“ Po chvilce ruku stáhl a Alice si opožděně uvědomila, že ji možná žádal, ať drží ona jeho.

Ale už bylo pozdě. Z čar nakreslených křídou vyšlehla bílá záře a utvořila kolem nich válcovitou bariéru. Učebna zmizela. Ozvalo se hlasité dunění. Alice se natáhla k Peterovi — jen aby se přidržela, nic jiného —, ale země se zprudka pohnula a Alice přistála na zadku. Chvíli přes ten hučící sloup nic neviděla ani neslyšela. Vnímala, jak ji v prsou něco tahá, ne bolestivě, jen prudce, jako by do ní sáhla nějaká přízračná ruka a vytrhla jí srdce z hrudního koše. Tomu tlaku se nedalo vzdorovat. Nemohla dýchat. Schoulila se do klubíčka a zoufale přitom doufala, že nevypadla z pentagramu. Dunění sílilo a záře přerostla v oslepující běl, která se jí propalovala očními víčky. Před očima se jí střídaly apokalyptické výjevy, plamenné jazyky šlehající přes oceány krve, planety hroutící se do černých děr a na jeden kratičký, hrůzostrašný okamžik se v té erupci ztratila, zapomněla, kým je —

Ztěžka se rozpomněla na svou synopsi.

Jsem Alice Lawová jsem doktorandka na Cambridgi studuju analytickou magii —

Svit pohasl. Dunění ustalo.

Alice zamrkala a zvedla ruce k očím. Cítila se dobře. Pokožku měla pokrytou tenkou vrstvou popela a vypadala kvůli tomu jako obarvená našedo, ale popel šel snadno smést. Poplácala se po hrudi. Srdce měla na svém místě. Končetiny měla nezraněné. Vnitřnosti měla pořád úhledně naskládané v sobě. Pokud uhradila požadovanou cenu, nevnímala to. Cítila jen nezkrotnou, palčivou radost. Zabralo to, ona to dokázala, funguje to. Křída, prach, hodiny bádání a pak jeden svět vplyne do druhého. A je to její dílo. Zázrak.

Peter se zvedl a odkašlal si. Shrnul si z očí pramen vlasů s nánosem popela. „Tak tohle je peklo.“

Alice se užasle rozhlédla. Všude kolem nich se rozkládala šedá pole, nekonečné pláně pod tmavorudou oblohou. Slunce — jejich slunce? jeho stín, protějšek? — viselo těžkopádně nízko a vydávalo nesnesitelně matné světlo. Zhluboka se nadechla. Měla u sebe roušku pro případ, že by zdejší vzduch čpěl. Ve Vergiliově *Aeneidě* nazývají Řekové peklo Aornos, „bezptáčné“, protože v jeho smrdutém dechu se nedokáže vznést žádný opeřenec. Tady však byl cítit jen prach a bylo tu skoro až chladno. Alice očekávala víc zmučeného křiku, ohně a síry, ale ukázalo se, že američtí bohoslovci asi přeháněli. Co se povětrnostních podmínek týkalo, peklo se nezdálo být o nic horší než anglické jaro.

Hodila si ruksak na záda. V dálce se rýsovala matná temná masa a Alice předpokládala, že se tam rozkládají Elysejská pole.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Peter.

„No jéje.“ Alice vykročila z pentagramu. „Tak půjdeme?“

